Den Tredje:

Enfam gitt en Tårna Tebb af nat-
tens ftiernas; ic.

Den Fjerde:

Gudar tårar, bönet, finfall,
ånger, ic.

Den Femte:

Hur dyfter Zunden är 3 benna
mörknattstimmal ic.

Den Sexta:

Ninas Klagan:

Swäfvande fegelats man allvarig finner
Ån den, fom flee på lyckans haf;
Många flor pulfvon der hamnen hinner,
Många dra fani gått der i qvaf.
Täfvlingt met det hafvet, der händer
Litt hon manöver gör förfött;
Tel, fatt dig ner tills vind fig vänder,
Stoppa din pipa, tänd och röf. :/:

2.

Der man lärer dig få bryta ifen,
Litt rödja vägen åt en ann;
Der fer du en fluga dela prifen,
Som du med tapper äntring vann.
Men haft vinft och fraktten är få dålig
Och manen Nedare ett öf,
Dif dig tillfrids, var trygg och tålig,
Stoppa på nytt, och tänd och röf. :/:

3.

Möter på din furs dig nägon flicka,
Munter och liflig, öm och warm,
Fira genaft pipan i din ficka
Och dig förtöj wid flickans barm.
Vill hon elaft anfaragrund, din mafa,
Gegerna ei ända förröf:
Hala din pipa då tillbaka,
Stoppa på nytt, och tänd och röf. :/:

Gs 1099

Nisor.

Hvar nya och wackra

Den Andra:

Ninas Klagan:

Swäfvande fegelats man allvarig finner
Ån den, fom flee på lyckans haf;
Många flor pulfvon der hamnen hinner,
Många dra fani gått der i qvaf.
Täfvlingt met det hafvet, der händer
Litt hon manöver gör förfött;
Tel, fatt dig ner tills vind fig vänder,
Stoppa din pipa, tänd och röf. :/:

2.

Der man lärer dig få bryta ifen,
Litt rödja vägen åt en ann;
Der fer du en fluga dela prifen,
Som du med tapper äntring vann.
Men haft vinft och fraktten är få dålig
Och manen Nedare ett öf,
Dif dig tillfrids, var trygg och tålig,
Stoppa på nytt, och tänd och röf. :/:

3.

Möter på din furs dig nägon flicka,
Munter och liflig, öm och warm,
Fira genaft pipan i din ficka
Och dig förtöj wid flickans barm.
Vill hon elaft anfaragrund, din mafa,
Gegerna ei ända förröf:
Hala din pipa då tillbaka,
Stoppa på nytt, och tänd och röf. :/:

Gubbe! Snart förtäljas kan mitt lefnadslopp. Wid min första timma Lyckan syntes glimma, Morgonen i purpurglans gick opp; Tryckt till modersbarmen, Ledd af fadersarmen, Ljust jag jollrade min framtids hopp."

5. „Växte, 'sprang och lekte, Hwarje blomma smekte, Ån af ingen swekfull önskan tärd; Byggde hus i sanden, Dammar små wid stranden, Dagens möda war af nöjet lärd; Satt på spiselhällen, Lyßnande, om qwällen, Lyst i sagans dunkla andewerld."

6. „Tidigt hjertats aning Fick en högre daning: Själen lärde känslans harmoni; Samljud gaf naturen; På deß fägring buren, Upp till Gud gick tanken, fäll och fri. Men — når hoppet gäckas, Når deß Jul-Ljus fläckas, Lifwets morgonsång är snart förbi!"

7. „Ljufwa barndomsminne! Sänk mitt trötta sinne Ån i det förflutnas warma famn! I naturens fköte Kärlek war: ditt möte Englarnas, och salighet ditt namn. Flydd är hulda drömmen! Som en spån i strömmen, Finner hjertat aldrig någon hamn."

8. „Allt i grafwen hwilar — Snart jag äfwen ilar Återseendets och hoppets stig; Fattig, tröstlös worden, Utan far på jorden; Han i dunklets werldar döljer sig! Inga wakter skydda Mer min fordna hydda; Ingen Wän der hemma wäntar mig."

9. „Är din blick förkolnad? Sägs ej nyß en wälnad, Som på stjernehwalfwet sorgsen stod? Ack! mig himlen sände Min Alexis, tände I hans sköna bildning ljus och mod. Helig wilfas låga Styrde hans förmåga, Och för dygden brann hans unga blod."

10. „Se, wid westra randen, Brudkransen i handen, Hur han winkar mig i windens flägt! Känner du ei tjusning Wid hans andesusning? Ser du skimret af hans himladrägt? Ninas själ är färdig, Ån sin brudgum wärdig, Nalkas englarnas och ljusets slägt."

11. „Från de helgas throner Klinga fridens toner: Kom de hwiska, till wår sälla strand! Aftonstjernan blinkar; Mellan molnen winkar Mig, i silfwerglans en Engels hand." Så en suck hon sänder, Själen återwänder Till sin urbild, till sitt rätta land.

12. Ack, jag gamle arme! Herren sig förbarme Öfwer hennes själ, den flyktat har! Hjertat hwilar stilla, Ingen hoppfull willa Detta brustna öga mer bedrar. — Troheten dock målar Ån i bleka strålar, Öfwer kinden, huru skön hon war."

13. „Ner i lugna dalen, Wid den höga alen, Skall jag bädda dig en blomstergraf; Stänkt af daggens tårar, Hälsad alla wårar, Utaf sångare från hundra haf. Mildt, du ömma Flicka! Solen der skall blicka, Men ditt hjerta lifwas ej deraf."

14. Grafwen han tillreder — Gömde Flickan neder, Swept i moßa, wid sin tysta bön: Satt en gran på griften; Under alla skiften Grönskar den mot himlen, rik och skön. Der en dufwa klagar: Wäntar, alla dagar, Kärlekens och trogna hjertats lön.

Den Första:

Hur dyster Lunden står I denna midnattstimma! Knappt syns en stjerna glimma Ur molnet här och der. Hör denna Fogelns qwida! Att älska och att lida Ej blott mitt öde är.

2. En ensam Näktergal I nattens skugga sitter, Hans sorgligt ljuswa qwitter Förtjusar denna dal. När han sin klagan gjuter, Jag dubbel wällust njuter Att gråta fram mitt qwal.

3. Som han, jag ensam står, Som hans mitt hjerta brinner, Men ingens hjerta finner, Som lika ömhet når. Den suck min kärlek sänder Till höjden ohörd länder Och qwalet mig förtär.

4. Ack du det qwalet wäckt, Som först din kärlek tydde, Men från mitt hjerta flydde, Likt yra windens flägt. Din suck jag mer ej andas, Din gråt med min ej blandas, Min fällhetsdag är släckt.

5. Ack döden för mig gömt De trofast älskande Och qwar mig lemnande, Som älskat dem så ömt; Min famn är såfängt sträckt, Mitt sinne till förtwiflan wäckt; De hafwa mig nu glömt.

6. Skall denna klagoröst Mot döfwa himlen skalla Och tåreströmmen falla Förlorad på mitt bröst? Skall blott mig echo swara? Samt klippan höjlig wara Och färdig att ge tröst.

Den Andra:

Ofvan gick en Ätna Eebb af nattens flieramas; Genom Fogen wilda stormar rök. Hvarest Hjerta slog för hjerta, Der stod jag, Sophi, ensam kär, Och qwalet mig förtär.

2. Hvem af oß om han ej wille Fröna, Wälef wäl stån deß höga bomstol fri. Hvarför då, når man fan Hus förjona, Ej du ofördrönlig, min Sophi. ::

3.

Räck mig, medan du än är min maka, Denna tufen gånger fyfta hand; Gif mej mig en promenad tillbaka Til wårt forbna fädhrets Fröna land. ::

4.

Der wid brädden af den lugna bäcken Gick en Carl en ewig trofast swor: Du sin Carl en ewig trogen blifwer, Sophi, i stugan af den wilda bäcken, Blef du älskarinna, wän och mor. ::

5.

Der inom det afundswärda gallret (Hvarför bor jag ej der inne än?) Gmög du dig, till hån och spott för qwallret, Til sin outtagligt fälla wän. ::

6.

Tog med mig ät de papiljoner, Som kring Fröna blomman skuddade, Tog ät flora Grefwar och Baroner; Kurtisséer och försvare. ::

7.

Räckte mig så ömt den trogna famnen,
Då jag smög inkognito till dig;
Hwarför är nu denna lugna hamnen,
Ack, för ewigt, ewigt stängd för mig. :,:

8.

Hwarför, hwarför får mitt stackars hjerta,
Som af plågor tärdt knappt andas än,
Aldrig mer, till lindring i sin smärta,
Tryckas mot sin aldra bästa wän. :,:

9.

Jag war fattig och ditt hjerta blödde
Wid min nöd och mitt behof, Sophi!
Jag war hungrig, fången och du födde
Tiggaren — nu är jag rik och fri. :,:

10.

Rik och fri! o mina tårar flyta,
Rik och fri! men du ej älskar mig,
Ack hur gerna wille jag ej byta,
Wara fattig, älskad utaf dig. :,:

11.

Farwäl Sophi! slit ej de klena banden,
Wänta litet, gif dig tålamod;
Snart de jern, mig stött från glädjestranden,
Fara skall utöfwer jordens flod. :,:

12.

Der skall du emot din wilja gråta
Mina öden, dina willors lott?
Känna först min kärlek och förlåta
Mina fel — och ångra egna brott. :,: